

О Т А Ц И М А Ј К А

Сунце зајарило, данак ограно,
пробуђено јутро, чекић се чује,
мајка ибрик приставила рано,
под орахом отац кованицу кује.

Двапут сркну, кафу испи с ногу,
година понела и наваку дала,
прекрсти се и помоли богу,
је ли роса са пшенице пала.

Испрати га мајка, затвори капију,
крављача у руци, похита у стају,
гуска гакну, прелеће авлију,
за њом пашчад почеше да лају.

Коса ушла у плодну равницу,
кошуља мокра, зној низ плећа лије,
белегијом кад-кад пређе, да извуче жицу,
купилице за њим купе двије.

Мах поширок, отац не почива,
срп сакупља у снопове злато,
јара гори, игра пред очима,
порадити што је богом дато.

Дан измиче, снага је при крају,
ужа се простиру, снопови се вежу,
сви од себе задњу снагу дају,
крстине се ужима утежу.

Кола стара, коњ их тромо вуче,
на авлији капија, отворена широм,
око мајке поскакује куче,
сунце у заласку са белим шеширом.

Из куће замириса суканица с сиром,
тепсија на столу прекривена крпом,
на тањиру кајмак с куваним кромпиром,
месец се појави са тананим српом.

Мајка пружи лонац, пун румена вина,
на колима отац седи, умор га савладо,
задовољан, родила година,
претећи ће нешто, нисам се ни надо.

Угљеша Слијепчевић